

מדוע נאלמה כיתה שלמה אחוזת היסטוריה

איכדורי בחצות

זה? מה אתם בכלל לומדים בכיתה אלה?

ריצת-בוקר לחליבת פרות

תקנו ביצענו את העבודה. אבל הביתניקים לא הסתפקו בנאת. למחרת שמענו כי אנחנו נצטרך מעכשיו לקום בכל בוקר בארבע. התרוץ: התעמלות-בוקר. כשי שאלנו אותם, מדוע אנחנו צריכים התעמלות בוקר, כשיש לנו שיעורי ספורט אחרי הצהריים, הסבירו לנו כי זו היא מסורת בית הספר. גם אותם הקימו בארבע בבוקר ל"ריצת-בוקר. "מה יש?" אמרו, "תחשבו שאתם קמים לחלב פרה."

מסורת זה מסורת. עוד לפני שבאנו ל"כדורי" הלעיטו אותנו בסיפורים מסמרי שיער על שיטת-הרכיבה הכבדה של ה"ביתניקים". זה היה עוד לפני מלחמת-העצמאות. הביתניקים הכינו לאלפים הפתעה מיוחדת במינה. איך שהאלפים באו, פנה החעד של כיתה בית, אל האריות שבחבורה, סיפר להם כי מאחר ועומדים לגייס את כל האלפים להגנה, יחסרו ממ"כפים להדרכתם. הוא ביקש מתנדבים לקורס ממ"כפים קצר. ההענות היתה מלאה. אותו לילה, בחצות, הוביל משמר של ביתניקים עשרה אלפים, קשור-יעיניים, במסלול ארוך עד לבריכת הגוי של המוסד. כאן, ליד הבריכה מלאה-הירוקה, צו על האלפים להרים יד ולהשבוע שבועת-אמונים. באותו רגע דחף כל ביתניק את האליף שבהורכתו לבריכה.

ירוקים ורטובים דורבנו האלפים הגוי-המים בריצה-קלה לחצר בית-הספר, כאן חיכו להם הביתניקים עם צנורות-מים של מכבי-אש בידיהם, חגגו את טכס כניסתם המפואר של המתנדבים להגנה, בזרם אדיר. לאחר שאחדים מהנטבלים הצטננו, נערך בירור, והמחזור כולו גורש לשבוע ימים. הסכמנו אפילו לריצת-בוקר, שבוטלה מיד לאחר מכן. אולם הקש ששבר את גבנו, היה עונש פרטי של ארבעה ביתניקים לשני אלפים. קיים נוהג אצלנו כי האלפים אינם מעשנים. גם לביתניקים מותר לעשן רק כאשר הם מביאים אישור מהבית.

ארבעה ביתניקים גילו כי פסגת-ה"גוי" גולינו עוברים על חוקי-העזר של המוסד, הקובע את מגבלות העשן. הם לא סמכו על התהליך המשפטי הרגיל של בית-הספר, הכניסו את השניים לתוך חדר, וללא כל אישור של החעד שלהם, לימדו אותם לקח. והזחילו אותם תוך איומים על הרצפה.

מבחן כוחות במקום מתימטיקה

הכונה לא היתה לפגוע בעברייני החוק, אלא להעליבם וזה עוד יותר גרוע. לא פסגת-ה"גוי" ולא גולינו לא הלשינו; אולם המקרה הגיע איך-שהוא לאוזני ההגנה והיא החליטה לסלק את המתעללים. באותו שבוע עמד להתקיים מבחן מתימטיקה לכיתה ב', בו לא הורשו המגורשים להשתתף. פחדנו כי הביתניקים, שעמדו לשנות לאות סולידריות עם חבריהם, ינצלו את הזמן למבחן-כוחות אחי. בערב, אחרי שגמרנו לנקות את מגרש-הספורט, הדלקנו מדורה וישבנו סביבה רועדים. ישבנו שם מבלי שידענו מה לעשות. פחדנו עד מות. פתאום עלתה ההצעה לברות. לא יכולנו להתליט. המשכנו לשבת עד שעה אחת כי לילה ליד המדורה. אחר כך עלינו לחדרים. כמה חברה, שהחליטו לברות, עברו בין החדרים והודיעו לכולם כי הם בורחים. זו היתה מחלה מדבקת. כל אחד מיהר להכניס שמיכה אחת לתרמיל, ויצא מן החדר. בהתחלה חשבנו כי נצטרך לרדת, מהקומה ה"שניה, דרך החלונות. מתכננו הבריחה הצינו בו מבעוד לילה סולם ליד הקיר האחורי של בנין הפנימיה. רצינו לעשות רושם דרמטי בבריחה זו, ותיכננו להשתלשל ל"מטה, עד הסולם, בעזרת חבלים. אבל לבסוף ראינו כי הביתניקים ישנים כמו מרמיטות, ויתרנו על הרעיון ויצאנו דרך הדלת הראשית. שלושים אלפים השתתפו בבריחה. רק אחד נשאר, שלמה חיואן. הוא טען כי קיבל התכונות-שרירים פתאומית. יצאנו במהירות משטח המוסד לעבר הכביש, בכיוון מטעף גולני, המרוחק שמונה קילומטרים מכדורי. מצב-הרוח היה מרומם וגם אלה שבתחילה התנגדו לבריחה, היטבו עתה את הצעד הזה. בבוסתן שליד המסעף הדלקנו מדורה,

— לסקל את המקום ולהכשירו. הקדשו לעבודה שעות רבות משעותינו הפנויות. החלטנו אפילו, נוסף על מגרש הכדורגל, להכשיר שטח נוסף למגרש כדור-עץ. הכל הלך בסדר עד שהביתניקים, תלמידי כיתה ב', החליטו לקחת את העניינים בידים.

שבוע לפני הבריחה הטיל עלינו החעד של כיתה ב' — לגבינו הסמכות העליונה ב"יתר — להכשיר את המגרש המסוקל לתחרייות אתלטיקה, שעמדו להערך במקום בעוד כמה שבועות. היה לנו בדיוק מבחן בחק"לאות, שהוא המקצוע בה' הידיעה בכדורי. התמרמנו. הלכנו, שלושת חברי החעד של כיתה אלה, אל החעד של הביתניקים והסברנו להם כי לא נוכל להספיק להתכונן למבחן, שיערך בעוד יומיים.

אמרנו לביתניקים: "זה לא צודק להטיל עלינו עבודה שאפשר לעשות גם אחרי הבחינות." החעד רק צחק מאתנו: "זה מבחן

הטכס בו מוענקים שמות חדשים לאלפים ההולמים יותר את אישיותם. המועמדים חובשים כלבוניק.

הגי הביתניק, חבר ועד כיתתו, טוען שבכל הרעש אשמם האלפים חטרי הנסיון. אבל "הזמן יעשה את שלו."

יפופיה הוא מרדכי ארנון (17), גם הוא חבר ועד כיתה ב'. כל ענין סטיפת הראשים בבית-הסיום — שטות.

דרך הבריחה

נקבע תחילה החלון האחורי של הבנין, בעזרת סולם וחבל שהיו צריכים לשלשל מן הקומה השניה. ראשית, כדי לתת הרגשה טובה לחברה שזו בריחה של ממש; ושנית, כדי למנוע מהביתניקים להרגיש בבריחה. טאחר שהם ישנו, לא היה טעם בכל ההצגה והסיכון שהיה כרוך בה ויצאו בדלת הראשית.

ולפי מיטב המסורת הכדוריסטית ישבנו שם וביולינו את הזמן, עד הבוקר, בהעלאת ציוד בטים והשערות על ההפתעה, שתתחולל כאשר תתגלה הבריחה. חשבנו כי ירדפו אחרינו, אפילו עם סוסים וטרקטורים, אבל לא פחדנו. אף אחד מהביתניקים לא הגיע עד הבוקר.

בבוקר נסענו כל אחד לביתו, לאחר ש"קבענו מפגש ביום החמישי בעפולה. אני לא נסעתי הביתה, הצטרפתי אל גולינו שנסע לביתו, בנה-איתן. כשהגענו לעפולה, בדרך לעמק בית-שאן, פגשנו שם את גולני ומיקי, שני ביתניקים, שסיפרו לנו כי נש"לחו לאסוף אותנו ואין לנו ממה לפחד. חזרנו איתם ועם עוד שלושה בורחים ש"נאספו בדרך, סומסום, אבישי ועמוס-חכט. הוא יודע גם תנ"ך, חוץ מזה שקוראים לו ככה.

במסוד קיימנו שיחה עם המנהל, ד"ר ניסים משיח. הסברנו לו מדוע ברחנו ומדוע לא פנינו אליו. אנחנו כמעט שלא מכירים אותו בכלל. כמובן שהוא הרביץ בנו מנה הגונה; מזה אי-אפשר היה להימלט.

הזמן יעשה את שלו

יום חמישי שנקבע לפגישה, שלח ה"מנהל את משאית-המוסד לעפולה, ל-

יעדנו כי הוא צודק. הזמן יעשה את שלו: המסורת של כדורי לא תפגם על אף הרעש והצעקה שכל מיני עתוננים הרימו סביב העסק.